

пущаше идеидѣ, които быхж дошли въ главата му, и на зла честь му идѣхж съкога найлоштыѣ.

« Умирамъ, думаше той, но не склонявамъ! — А азъ, отговаряше графъ де-Лерма, склонявамъ за да не умрѣ. »

Съ сичко туй, трѣба да исповѣдамы, че съкый отъ тѣхъ имаше добродѣлитѣ си и недостатѣцитѣ си. Ако и лекомыслененъ, графъ де-Лерма не бѣ лишенъ отъ благодѣ, нито отъ милосердіе, нито отъ великодушіе. Той бѣше благотворителенъ къмъ своитѣ си, лесно прощаваше докаченіята, раздаваше дарове и осипваше съ злато онѣзи, които изваждаше отъ служба; а на щедростта си, на расточителността си, умразны на испанскыя народъ, който ты плащаше, той гледаше като на естественны за единъ министеръ, който като считаше царството като свой имотъ, мисляше че той раздаваше отъ имуществото си.

Напротивъ, непреклонныйтъ на Бернарда де-Сандоваля характеръ, съдѣйствова на строгостта и благопристойността на нравытъ му; той бѣше цѣломѣдръ, благопристоенъ, списовникъ колкото братъ му бѣ распустихъ и не са пущаше въ нищо безпѣтно: нито обичаше, нито даваше, нито прощаваше нѣщо, ползоваше са отъ голѣмо почитаніе като инквизиторъ и имаше сичкытъ преимущества на положеніето си.

Първый Филиппъ II измѣти въ главата си ужасната мисль за испѣжданѣто на Маврытъ, и я предаде на графа де-Лерма, който я своеше днесъ, и гледаше на извършванѣто на плана си като на подвигъ, който щѣше да прослави министерството му, и същевременно да утвърди на вѣкъ католическата вѣра.

И наистина помногого Мавры като исповѣдахъ съкогы мохамеданската религія, слѣдовахъ на видъ само догмытъ на христіанската: тѣ прижѣтествовахъ на литургія за да са отърватъ отъ наказаніята, на които са излагахъ ако не идѣхъ въ църква. Въ надѣжда на скоро освобожденіе, тѣ много време бѣхъ въ сношенія съсъ едновѣрцытъ си. Колкото пѣти Алжирскытъ пираты излѣзяхъ на брѣговетъ на Андалузія, тѣ не докачахъ Маврытъ, нито послѣднытъ ты